

Legendární skupina Puls slaví výročí

Skupina Rolling Stones oslaví v příštím roce 50 let od svého založení, o rok později oslavy čekají na český Olympic a třebíčská skupina Puls už letos slaví 40 let od svého vzniku.

Ovšem na rozdíl od svých kolegů kapela často měnila jméno i z důvodů zákazu vystupování.

„V roce 1971 začalo naše vystoupení založením skupiny Komety,“ vzpomíná kapelník Vladimír Obršlík. Pak se musela kapela po pár měsících přejmenovat na Pedál Kompres, aby se zase vrátila k původnímu názvu.

Po dalších problémech se jmenovala Nautilus, ale to se vedení státu vůbec nelíbilo, protože tak se nazývala americká atomová ponorka. Tak následovalo přejmenování na Privilegium a po zákazu v osmdesátých letech minulého století vznikl Puls. Tak se kapela jmenuje dodnes.

„Nejprve jsme zkoušeli v hasičárně poblíž Masarykovy školy, než se zbourala,“ pokračuje Obršlík. Vzpomíná, že po různých zákazech kapelu nechtěl pod svá křídla nikdo převzít. Nakonec se skupiny ujal Sokol Stařeč a za další vystupování muzikanti vděčí zejména Josefu Svobodovi.

„Na tu dobu rád vzpomínám, často jsme ve Starči hráli a vždy tam bylo plno,“ říká Obršlík. Vrací se k původní sestavě, kterou kromě něho tvořili Milan Blažek, Láďa Kučírek, Honza Blažek a bubeník s přezdívkou Botan. Postupně se v kapele vystřídal 42 muzikantů.

Dnes se sestava ustálila, za bicími sedí Láďa Matějka, basovou kytaru hraje Obršlík, klávesy obsluhuje Láďa Mijovič, doprovodnou kytaru



JSEM TO JÁ jak za mlada, mohou si dnes pamětníci zazpívat.

Foto: archiv skupiny

Milan Blažek, sólovou Mirek Uhlíř a k mikrofonu se staví Mirek Zbožínek.

„Kapelu jsme rozpustili někdy na začátku druhé poloviny osmdesátých let a po více než deseti letech přišli Jirka Kalina, Zbožínek a Pěta Malú, který s námi taky kdysi hrával, že by bylo dobré pozvat staré kapely, aby opět zahrály,“ nastiňuje Obršlík.

První festival proběhl v roce 2000 v Třebíči v Domě zahrádkářů, následující v kulturním domě v Borovině a pak se toho ujali stařečtí hasiči a Puls se vrátil na domovskou půdu.

„I když jsme obnovili činnost, k zábavovému hraní se vracet nechceme. Hrajeme tak šestkrát do roka,“ vysvětluje Obršlík. Dvakrát se kapela představí v třebíčském hudebním klubu B, dvakrát vystupuje ve Starči, na vel-

kém festivalu a pak si v srpnu pořádá zábavu sama a vždy si tam pozve nějaké kamarády, v posledních letech skupiny Pekelníci a Watt 80.

„Oslava 40 let skupiny bude ve Starči v sobotu 20. srpna. Loni se nám zábava nevyvedla, protože přišlo a zrušili jsme ji, což nám spousta lidí vyčítala. Letos se v případě nepříznivého počasí přesuneme do tamního kulturního domu,“ naznačuje Obršlík. Hosty budou již zmínované kapely.

Obršlík se opět noří do vzpomínek a říká, že kapela měla za jeden rok až sto akcí. Celkově má Puls odehráno víc 1100 zábav. „Teď už opravdu vzhledem k věku, začínali jsme v patnácti v šestnácti, si chceme zahrát párkrát do roka,“ vysvětluje Obršlík.

Nemůžeme se nedotknout slavného vystoupení skupiny, kdy hrála ja-

ko předkapela na třebíčském zimním stadionu britských Smokie. „Pozvání jsme dostali od pořádající agentury a zprvu jsme se toho dost zalekli a odmítli jsme to,“ přiznává Obršlík.

Pořádající Luboš Denner nakonec skupinu přesvědčil tím, že na koncert přijdou převážně jejich vrstevníci. Vlastně tam hráli generačně příbuzné kapely, okres zastupoval Puls, tuzemsko Turbo a svět Smokie. „I díky vynikajícímu zvuku jsme pak za to vystoupení byli rádi, protože podle ohlasů se to lidem líbilo. Dokonce nás pochválil i kolega Láďa Mijovič, a to je co říct“ ohlíží se Obršlík.

Asi největší překvapení pro mimotřebíčské návštěvníky koncertu byla skutečnost, že některé písničky zpíval stadion společně s třebíčskou amatérskou kapelou. Obršlík to přičítá tomu, že některé skladby jako Sto krásných žen či Dáša zlidověly a lidé je opravdu znají.

„Byl to pro nás vrchol kariéry, protože k něčemu takovému se ještě žádná třebíčská kapela nedostala. Myslím tím z naší éry,“ zdůrazňuje Obršlík.

Muzikanti se s kolegy ze Smokie i setkali a společně se nechali na památku vyfotografovat. „Byli to velice příjemní lidé,“ říká Obršlík.

A tak se nabízí otázka, do kdy muzikanti plánují hrát. „Mirek Zbožínek s nadhledem říká, že do té doby, než začneme umírat na jevišti,“ směje se Obršlík. Vážně dodává, že o tom ještě nikdo nepřemýšlel.

A věří, že se ještě podaří skupině splnit další sen, natočil na DVD živý koncert. „A úplně na závěr, ve Starči se mou návštěvníci těšit na malé překvapení,“ uzavírá vyprávění Obršlík.

-zt-

Třebíčský Malashnikow: ostře nabitý rock 'n' roll

Milovníci vojenské historie vědí, že kalašnikov je nejslavnější ruská automatická puška vyrobená stylem „balšaja technika“.

Stejnomený konstruktér pochopil, že samopal musí být co nejjednodušší, aby fungoval, i když jednotlivé části nejsou vyrobeny příliš přesně, a že se musí dát opravit i kladivem.

Milovníci třebíčského bigbitu zase vědí, že Malashnikow je mladá kapela pojmenovaná slovní hříčkou podle svého zpěváka, kytaristy a především autora Vojtěcha Malacha.

Až pěťáci dlouhovlasých mláďenců (už to je sympatické = dlouhé vlasy bůhvíproč dneska nosí málokdo) někde uslyšíte, zjistíte, že pro jejich muziku platí to samé, co pro ruský samopal: je jednoduchá, nemusí být precizně přesná, zato má grády, jako když se buší kladivem. Malashnikowci o tom přesvědčili nejprve na Majálesu, kde vyhráli v hlasování návštěvníků i v hodnocení odborné poroty, a následně na Záměstí, kde byli po vítězství v hlasovací soutěži nasazeni do programu na hlavním pódiu.

Pravda, bylo to v pravé poledne, takže jejich vystoupení sledovala jen skupinka kamarádů a kamarádek a

několik muzikantů starší generace.

Ti si během vystoupení mohli myslet, že vidí sami sebe, když před lety s vervou hrávali ostře nabitý rock 'n' roll.

Kapela, do níž kromě Vojty Malacha patří ještě zpěvák Pavel Salák, kytarista Milan Kejda, baskytarista Jakub Hlaváč a bubeník Roman Pašek, si svou premiéru na Záměstí užila, nejvíc zpěvák, který se po podiu pořádně naběhal, přičemž s překvapením zjistil: „Tady je to velký...“ „Velký“ to jednou může být i pro mladé hudebníky.

Konečně nebyli jediní z nastupující generace, kdo letos na Záměstí zahrál: ve skupině Anety Langerové bubnoval mladý Koler, v Travellers Hostelu v sestavě Ray Bandu zase zpíval mladý Ledecský a za bicími seděl Prokop Jelínek, syn Jiřího Jelínka, saxofonisty Garáže, Psích vojáků či Kopir Rozsýwal Bestar a provozovatele hostelu.

Ten si také úspěch svého následníka zblížil vychutnal, stejně jako Pavel Hlaváč při vystoupení Malashnikowců. Jako v té prúpovědce z let, kdy kalašnikov býval obávanou zbraní: „Mladí vpřed a starí na svá místa!“

-miz-

V Malovaném domě působí kouzlo staré Třebíče

„Kouzlo staré Třebíče dýchne na každého, kdo si během prázdnin prohlédne v Galerii Malovaný dům výstavu Podoby Třebíče.“

Nejde v ní o uměleckou kvalitu, nýbrž o dosud nevídané zpřístupnění obrazů nejruznějších autorů zachycujících naše město od druhé poloviny 18. století po šedesátá léta století minulého.

Pro výstavu pořádanou Městským kulturním střediskem byly získány obrazy ze soukromých sbírek, několika institucí a především depozitáře Muzea Vysočiny, jehož pracovnice Lucie Pálková se stala kurátorkou výstavy.

Její inspirátorem však byl starosta Pavel Heřman, který ji také při vernisáži 13. července zahájil.

Co nestačil říct v úvodním slově, dopověděl pak náhodně shromážděným skupinkám početných zájemců před jednotlivými exponáty během první prohlídky. Dojem byl obrovský, vždyť nikdo z Třebíčáků nemůže znát vše, co je rozvěšeno po zdech radnice, služebny městské policie či fary, a už vůbec ne, co skrývají depozitáře spořitelny a muzea.

Návštěvníci vernisáže se opakovaně dělili o vzpomínky na zachycená místa, upřesňovali si, kdy a jak se změnila, a nejednou tápali, kde přesně se zobrazené místo nachází.

Ačkoli je celá výstava založena na principu „jak Třebíč dřív vypadala“, jedna část se z ní vymyká.

Jde o snová, surrealistická díla Viktora Nikodema, který si do třebíčských kulis leccos přidal. Například do „Podivného setkání na Stařečce“, přikreslil k pánovi v klobouku a dámě s deštníkem montgolfiéru vznášející se nad ulicí Vítězslava Nezvala.

Jestliže Nikodem snil o Třebíči, jaká nebyla, pamětníci se při prohlídce můžou zasnít nad Třebíčí, která už není. Co ale být může, je pokračování výstavy, neboť množství výtvarných prací s třebíčskou tematikou se do Malovaného domu vůbec nevešlo,“ tak hodnotí nynější výstavu v Malovaném domě místostarosta Milan Zeibert.

Že se jedná o unikátní výstavu s ním souhlasí i ředitelka městského kulturního střediska Jaromíra Hanáková.

Připustila, že některé obrazy nebylo jednoduché sehnat. Doplnila, že kurátorkou výstavy je Lucie Málková z Muzea Vysočiny Třebíč.

„Výstavu jsme připravili k 1110 letům od založení benediktinského kláštera v Třebíči,“ připomněla. Myslí si, že bude i lákadlem pro návštěvníky města.

-zt-